

Cartea lui Daniel - Numărul nouăzeci și șase

Aplicarea triplă a profeției: Descifrarea cadrului profetic pentru zilele din urmă

Jeff Pippenger

2024-02-29

Cadrul mesajului profetic al lui William Miller a constat în cele două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate, iar cadrul mesajului profetic al Future for America constă în cele trei puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate, urmat de protestantismul apostat, însă toate fiind concomitente la sfârșit. O cheie profetică principală pentru înțelegerea profetică a lui Miller a fost aceea că „the daily” din cartea lui Daniel era un simbol al păgânismului, căci aceasta a stabilit legătura dintre cele două puteri pustiitoare, care a devenit cadrul înțelegerii sale profetice. O cheie profetică principală pentru înțelegerea profetică a Future for America este, de asemenea, aceea că „the daily” din cartea lui Daniel este un simbol al păgânismului, întrucât împlinirea istorică a păgânismului a stabilit succesiunea evenimentelor din Daniel unsprezece, versetele patruzeci și patruzeci și unu, care a devenit cadrul înțelegerii profetice al Future for America.

Așa cum se întâmplă întotdeauna cu lumina nouă, înaintarea adevărului desigilat în 1989, la prăbușirea Uniunii Sovietice, a fost combătută de numeroase și felurite voci. Opoziția îndreptată împotriva adevărului a produs invariabil o înțelegere mai clară a acestuia. În acele controverse timpurii împotriva adevărului cuprins în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, mai multe reguli profetice aflate în Biblie au fost recunoscute ca dovezi esențiale pentru a susține sporirea cunoștinței care a avut loc când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1989. În prezent analizăm una dintre aceste reguli, pe care o numim „o aplicare triplă a profeției”.

Am început prin a analiza două aplicații triple care, la un nivel, constituie aceeași linie, iar la un alt nivel sunt diferite. Primele două manifestări ale Romei (păgână și papală) stabilesc a treia manifestare a Romei moderne. Primele două manifestări ale Babilonului (Babel și Babilon) au stabilit a treia manifestare a Babilonului modern. Roma modernă este fiara din Apocalipsa șaptesprezece pe care Babilonul modern o călărește și peste care domnește. Ele sunt la fel de distincte pe cât este un cowboy de calul său, dar săvârșesc de asemenea curvie spirituală unul cu celălalt, astfel că la acel nivel sunt una. Există alte două aplicații triple ale profeției care prezintă o relație similară.

Primele două manifestări ale lui Ilie (Ilie și Ioan Botezătorul) stabilesc cel de-al treilea Ilie al zilelor de pe urmă. Totodată, primii doi soli care pregătesc calea pentru Solul Legământului (Ioan Botezătorul și William Miller) stabilesc solul care pregătește calea pentru Solul Legământului în zilele de pe urmă. Există trei puncte importante de remarcat cu privire la aceste două linii de aplicații triple ale profeției.

Un prim punct este că reprezentanții istorici propriu-ziși ai celor două linii ale aplicărilor triple ale profeției sunt, în esență, aceleași figuri istorice, dar scopurile lor în cele două reprezentări sunt net

diferite. Al doilea punct constă în a recunoaște care este distincția dintre cele două aplicări triple ale profeției, strâns înrudite. Distincția constă în aceea că Ilie reprezintă o lucrare externă în zilele de pe urmă, iar solul care pregătește calea pentru Solul Legământului reprezintă o lucrare internă în zilele de pe urmă.

Al treilea punct de luat aminte este că Isus, ca Alfa și Omega, îi identifică pe al treilea Ilie și, de asemenea, pe al treilea sol care pregătește calea, atât cu un prim și un ultim sol de tip Ilie, cât și cu un prim și un ultim sol care pregătește calea pentru Solul Legământului. Solul de tip Ilie al primului înger și solul de tip Ilie al celui de-al treilea înger alcătuiesc a treia împlinire a lui Ilie, iar solul care pregătește calea este reprezentat ca solul mișcărilor atât ale primului, cât și ale celui de-al treilea înger.

Profetul Ilie oferă, în confruntarea de pe Muntele Carmel, o ilustrare a confruntării din timpul sfârșitului dintre poporul lui Dumnezeu și tripla uniune a Romei moderne.

Muntele Carmel este situat în nordul Israelului, în apropierea coastei Mării Mediterane. El se întinde aproximativ de la nord-vest la sud-est și formează o culme proeminentă care se extinde pe circa 39 de mile (63 de kilometri). Valea Megido, cunoscută și ca Valea Izreel, este situată la sud-est de Muntele Carmel. Muntele Carmel și Valea Megido se află relativ aproape una de cealaltă din punct de vedere al distanței. Distanța dintre ele, în linie dreaptă (pe calea aerului), este de aproximativ 20 până la 25 de mile (32 până la 40 de kilometri). La vest de Muntele Carmel se află Marea Mediterană, iar la est de Valea Megido și de Valea Izreel se află Marea Galileii, cunoscută și ca Lacul Tiberiada sau Lacul Kinneret.

În Apocalipsă, bătălia de la Armaghedon este identificată cu Valea Megido, iar inspirația nu a dorit ca studenții profeției să creadă că Apocalipsa își exprimă mesajul în termeni literali; de aceea, când a numit Armaghedonul (Megido) «Armaghedon», a folosit cuvântul «har», care înseamnă «munte», pentru a arăta limpede că bătălia era o reprezentare spirituală a bătăliei finale spre care balaurul, fiara și profetul mincinos conduc lumea.

Prin identificarea lui Megiddo drept Armaghedon, Ioan a făcut clar că acesta nu trebuie înțeles ca un loc geografic literal, fiindcă Megiddo este o vale și nu are munți. În imediata vecinătate se află Muntele Carmel, unde a avut loc confruntarea lui Ilie cu Ahab și cu profeții Izabelei; astfel, atât Megiddo, cât și Muntele Carmel sunt ilustrații ale bătăliei finale de la Armaghedon.

Dacă ai trasa un triunghi având drept vârfuri Ierusalimul, Muntele Carmel și Valea Megido, Ierusalimul s-ar afla în colțul de sud-est al aceluia triunghi, Muntele Carmel la nord-vest, iar Valea Megido la nord-est. Regiunea care reprezintă simbolic bătălia de la Armaghedon este mărginită de două mări, iar împăratul de la miazănoapte (desfrânata Babilonului Modern) își găsește sfârșitul între mări și muntele glorios și sfânt. Și în vremea aceea se închide timpul de probă al omenirii.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va porni cu mare furie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; totuși va ajunge la sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor. Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău;

și va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamuri până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Daniel 11:44–12:1.

Aplicarea triplă a lui Ilie reprezintă confruntarea externă a poporului lui Dumnezeu cu împăratul de la miazănoapte, care este capul unirii întreite a balaurului, fiarei și profetului mincinos, care conduce lumea la Armagedon. Cei trei dușmani ai lui Ilie, care preînchipuiau unirea întreită, erau Ahab, care era împăratul celor zece seminții din nord, reprezentând pe cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece, care săvârșesc curvie cu desfrânata Babilonului și care se învoiesc să-și dea împărăția desfrânatei pentru „un ceas”, care este „ceasul” crizei legii duminicale. Desfrânata Babilonului era reprezentată de Izabela, iar profeții lui Baal ai Izabelei și preoții dumbravei îl reprezintă pe profetul mincinos.

Criza legii duminicale începe odată cu iminenta lege duminicală din Statele Unite și se încheie când Mihail se va ridica. Când acea lege duminicală sosește, a doua voce din capitolul optsprezece al Apocalipsei cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon. Perioada de timp de la chemarea de a ieși din Babilon până la închiderea timpului de probă este perioada judecății desfrânatei Babilonului. Este, de asemenea, perioada în care Duhul Sfânt este turnat fără măsură. Este "ceasul" în care cei zece regi se învoiesc să domnească împreună cu desfrânata Tirului, care nu mai este uitată. Este "ceasul" marelui "cutremur" din capitolul unsprezece al Apocalipsei, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un stindard.

Și împărății pământului, care au desfrânat cu ea și au trăit în desfătări împreună cu ea, o vor plânge și o vor jeli, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe de frica chinului ei, zicând: Vai! Vai de cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea puternică! căci într-un singur ceas a venit judecata ta. Apocalipsa 18:9, 10.

Așa cum Ioan a desemnat Meghido drept muntele ("har") Meghido, pentru a indica un adevăr spiritual, nu unul literal, judecata Desfrânatei Babilonului și a Tirului este identificată ca având loc în "ceas" și, totodată, într-o "zi".

De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moarte, jale și foamete; și ea va fi cu desăvârșire arsă în foc, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Apocalipsa 18:8.

După 22 octombrie 1844, timpul profetic nu mai urmează a fi aplicat profetic, iar judecata puterii papale este, prin urmare, reprezentată ca având loc într-o „oră” și, de asemenea, într-o „zi”. „Ora” judecății ei este perioada profetică de la legea duminicală din Statele Unite până la închiderea timpului de probă. Este important să notăm această perioadă atunci când luăm în considerare pe Ilie al zilelor de pe urmă, căci lupta lui Ilie de pe Muntele Carmel urmează testării lăuntrice a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar perioada de testare atât pentru biserică, cât și pentru lume conține aceleași începuturi și sfârșituri profetice.

Cele două glasuri din Apocalipsa, capitolul optsprezece, reprezintă două chemări distincte către două biserici. Prima biserică o constituie cei o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa, capitolul șapte, iar a doua biserică chemată este marea mulțime din Apocalipsa, capitolul șapte. Chemarea adresată celor o sută patruzeci și patru de mii are loc în vreme ce Duhul Sfânt este

revărsat cu măsură, iar chemarea adresată mării mulțimi are loc atunci când Duhul Sfânt este revărsat fără măsură.

Proorocul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor” (Apocalipsa 18:1, 2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a făcut pe toate neamurile să bea din vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Doctrinile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului celei de-a patra porunci și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe erori înrudite a răspândit pe scară largă, „învățând ca învățături porunci omenești” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

Îngerul cel puternic a coborât ca împlinire a Apocalipsei, capitolul optsprezece, când marile clădiri ale orașului New York au fost prăbușite la 11 septembrie 2001, odată cu sosirea "vântului de răsărit" al Islamului. Apoi a strigat "cu putere, cu glas tare, zicând: Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a ajuns locuință a demonilor." Iar apoi, în versetul patru, un alt glas "se aude din cer, zicând: 'Ieșiți din ea, poporul Meu'." Acele două glasuri sunt "două chemări distincte adresate bisericilor." Cele două biserici distincte ale lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt identificate drept cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime.

Perioada de încercare pentru cei o sută patruzeci și patru de mii începe odată cu Islamul celui de-al treilea „Vai”, pe care Isaia îl identifică drept „ziua vântului de răsărit”. Acea perioadă de încercare se încheie odată cu legea duminicală iminentă din Statele Unite și cu impunerea semnului fiarei. Fiara este falsul rege de la mieznoapte, capul Babilonului modern. Babilonul este leul din Daniel, capitolul șapte, iar profetul neascultător din Iuda, care reprezintă adventismul laodicean, moare în perioada care începe cu „asinul” Islamului (11 septembrie 2001) și se încheie cu „leul” (Babilonul modern).

În perioada de timp reprezentată ca "mormântul" profetului neascultător al Adventismului laodicean, ploaia târzie este împărțită cu măsură, pe măsură ce este făcut un apel distinct către biserica celor o sută patruzeci și patru de mii. Când acea perioadă se încheie, la "ora" "marelui cutremur", care reprezintă legea duminicală în Statele Unite; perioada celei de-a doua voci din Apocalipsa optsprezece sosește odată cu aplicarea semnului fiarei, care este semnul împăratului de la mieznoapte. În același timp, Islamul celei de-a treia Vai este folosit pentru a aduce o judecată în escaladare progresivă asupra unei lumi apostate. Mesajul proclamat de "stindardul" celor o sută patruzeci și patru de mii în timpul celui al doilea apel distinct către biserica "mării mulțimi"

identifică "semnul" "împăratului de la mieznoapte" și rolul Islamului celei de-a treia Vai, reprezentat ca "fiii răsăritului".

Mesajul care înfurie puterea papală în versetul patruzeci și patru din capitolul unsprezece al cărții Daniel, și mesajul care declanșează baia de sânge papală finală, sunt reprezentate drept „vești din răsărit” (Islam) și „din mieznoapte” (semnul fiarei). În acea perioadă, ca și în perioada anterioară, Islamul „vântului de răsărit” aduce judecată asupra Statelor Unite pentru a inaugura perioada, iar perioada se încheie când împăratul de la mieznoapte își găsește sfârșitul, „între mări și muntele cel sfânt și slăvit”, în valea Meghido și la Muntele Carmel.

Perioada de judecată pentru Babilonul modern, care îi reprezintă patul de moarte (mormântul), începe cu simbolul răsăritului și se încheie cu simbolul nordului, întocmai cum patul de moarte al profetului laodicean neascultător a luat sfârșit odată cu prima chemare distinctă adresată bisericilor. Mormântul (patul de moarte) în care sunt îngropați atât profetul mincinos din Betel, cât și profetul neascultător din Iuda este reprezentat între un „asin” și un „leu”.

Ilie reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care s-a confruntat cu un dușman triplu, reprezentat de Ahab, Izabela și profeții Izabelei. Izabela este simbolul puterii papale în cea de-a patra biserică, Tiatira, iar profeții ei de pe Carmel au fost reprezentați de profeții lui Baal și de preoții dumbravei. Baal reprezintă o divinitate masculină, iar preoții dumbravei o reprezentau pe Astarte, o divinitate feminină; astfel, falșii profeți ai Izabelei erau alcătuiți din bărbați și femei, reprezentând combinația dintre Biserică și Stat, care este reprezentată de chipul fiarei în cartea Apocalipsei.

Tocmai Statele Unite sunt cele care ridică mai întâi chipul fiarei pe teritoriul Statelor Unite, iar apoi în lume, și tot Statele Unite sunt profetul mincinos al uniunii triple. Ahab, regele celor zece seminții, îi reprezintă pe cei zece împărați din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, adică balaurul, iar Izabela este fiara. Ilie s-a aflat în confruntare cu uniunea triplă a Babilonului modern, pe Muntele Carmel, unde desfrânată Babilonului își găsește sfârșitul fără ca nimeni s-o ajute. Aplicarea triplă a lui Ilie reprezintă confruntarea exterioară îndreptată împotriva poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar Ilie îl reprezintă pe profetul care se află în confruntare directă cu acele trei puteri.

Un element important al istoriei lui Ilie este „ploaia”, care reprezintă ploaia târzie revărsată în istoria confruntării. Înainte de confruntarea de pe Muntele Carmel, Ilie a afirmat limpede că nu va fi ploaie decât la cuvântul său. Perioada care duce la „ceasul” judecării Izabelei este perioada reprezentată de primul „glas” distinct dat bisericilor. Acel „glas” a sosit la 11 septembrie 2001, iar în acea perioadă „ploaia” a fost doar „măsurată”, iar în aceeași perioadă au existat două mesaje concurente ale ploii târzii, implicate în dezbaterile lui Habacuc. Unul era mesajul contrafăcut al plângerii pentru Tammuz, care reprezenta un „mesaj de pace și liniște”, iar celălalt era adevăratul mesaj al celui de-al treilea Vai al Islamului.

Adevăratul mesaj al „ploii târzii” a fost întemeiat pe rolul Islamului în al treilea „Vai”. Acest mesaj a izvorât dintr-o singură sursă (și anume Future for America), iar cele două mesaje au disputat supremația până când istoria a confirmat validitatea mesajului adevărat și a confirmat, de

asemenea, nebunia unui mesaj de „pace și siguranță” într-un timp ca acesta.

Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan sunt menite să fie înțelese. Ele se interpretează reciproc. Ele oferă lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica de la sine. Colecția Kress, 105.

Prima împlinire a lui Ilie în cadrul triplei aplicări a lui Ilie este confirmată de al doilea Ilie, pe care Isus l-a identificat drept Ioan Botezătorul. Împreună, acei doi martori îl stabilesc pe cel de-al treilea Ilie.

Și pe când ei plecau, Iisus a început să spună mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit în pustie să vedeți? O trestie clătinată de vânt? Dar ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în veșminte moi? Iată, cei ce poartă veșminte moi sunt în casele împăraților. Dar ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc. Căci acesta este cel despre care este scris: Iată, trimit înaintea feței Tale pe trimisul Meu, care-Ți va pregăti calea înaintea Ta. Adevărat grăiesc vouă: Între cei născuți din femei nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Iar din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor suferă silă, și cei silnici o răpesc. Căci toți prorocii și Legea au prorocit până la Ioan. Și dacă voiți să primiți, el este Ilie, cel ce avea să vină. Cine are urechi de auzit, să audă. Matei 11:7-15.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Astăzi, în duhul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecății asupra solemnelor evenimente care urmează curând să aibă loc, în legătură cu ceasurile de închidere ale timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. În curând, fiecare om va fi judecat pentru faptele săvârșite în trup. A sosit ceasul judecății lui Dumnezeu, iar asupra membrilor Bisericii Sale de pe pământ revine solemnă responsabilitate de a da avertizare celor care stau, ca și cum ar fi, chiar pe marginea pieirii veșnice. Fiecărei ființe omenești din întreaga lume care va lua aminte trebuie să i se facă limpede principiile aflate în joc în marea controversă care se poartă, principii de care atârnă destinele întregii omeniri.

În aceste ceasuri din urmă ale timpului de probă pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui suflet urmează în curând să fie hotărâtă pentru veșnicie, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca Biserica Sa să se trezească la acțiune ca niciodată până acum. Cei care au fost făcuți liberi în Hristos prin cunoașterea adevărului de mare preț sunt priviți de Domnul Isus drept aleșii Săi, favorizați mai presus de toți ceilalți oameni de pe fața pământului; iar El contează pe ei să vestească laudele Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Binecuvântările care sunt revărsate cu atâta larghețe trebuie împărtășite altora. Vestea bună a mântuirii trebuie să ajungă la orice neam, seminție, limbă și popor.

În vedeniile profeților din vechime, Domnul slavei era înfățișat ca revărsând o lumină deosebită asupra Bisericii Sale în zilele de întuneric și necredință premergătoare celei de-a doua Veniri a Sa. Ca Soarele Dreptății, El avea să răsară peste Biserica Sa, „cu tămăduire în aripile Lui”. Maleahi 4:2. Iar din fiecare ucenic adevărat avea să se răspândească o influență de

viață, de curaj, de ajutorare și de adevărată tămăduire.

„Venirea lui Hristos va avea loc în cea mai întunecată perioadă a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot zugrăvesc starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, privind înainte la acest timp, declară că Satana va lucra cu toată puterea și 'cu toată amăgirea nelegiuirii'. 2 Tesaloniceni 2:9, 10. Lucrarea lui este arătată în mod limpede prin întunericul ce se adâncește cu repeziciune, prin nenumărate erori, erezii și amăgiri ale acestor zile de pe urmă. Nu numai că Satana ține lumea în robie, ci amăgirile lui dospesc bisericile care se numesc ale Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie va ajunge la un întuneric adânc ca miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o noapte de încercare, o noapte de plâns, o noapte de persecuție de dragul adevărului. Dar din acea noapte a întunericului va străluci lumina lui Dumnezeu.” Profeți și regi, 716, 717.